

РЕШЕНИЕ

№ 40815

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7879** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. П./ Е. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданка на Република Турция, против отказ за издаване на виза D, издаден на 04.07.2025 по заявление № IST25008980V подадено на 03.04.2025г, постановен от А. З., съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, поради допуснатото съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му, неспазване на установена форма и впротиворечие с материалния закон. Конкретно сочи, че в отказа липсват мотиви - органът не е посочил фактическите основания за издаването му и не е преценил всички представени доказателства. Твърди, че е налице противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Изложени са доводи, че отказът за издаване на виза D е издаден в нарушение на чл. 8, ал.1 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Моли съда да отмени обжалвания административен акт и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, изпраща административната преписка.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № IST25008980V от 03.04.2025г. (л.40 и сл.) жалбоподателят Е. П./ Е. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданка на Република Турция, професия - пенсионер, е подала до Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, искане за издаване на виза тип D за дългосрочни пребиваване за многократно влизане. В заявлението като цел на пътуването е посочено “друго”, без допълнителни уточнения.

Към заявлението са приложени: удостоверение от Институция за социално осигуряване на Република Турция, Дирекция Пенсионно обслужване в [населено място], че лицето получава пенсия за старост в размер на 20204,31 турски лири от 01.04.2023г. с превод на български език (л.12 и сл.); договор за безвъзмездно предоставяне на недвижим имот от 27.02.2025г., сключен между Н. Ю. М., собственик и Е. Пола като ползвател, с предмет: ползването на стая и сервизни помещения в сграда, находяща се на административен адрес: [населено място], [улица]; нотариално заверена декларация-съгласие от собственика на жилището; отчет по банкова сметка; свидетелство за съдимост на жалбоподателката с превод на български език; извлечение от Регистъра на населението с превод на български език; застрахователна полица; паспорт.

На 04.07.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 17 от ЗЧРБ. Като фактически основания е посочено: “основателни съмнения за фиктивно сключен договор за наем с цел получаване на пребиваване. Домакинът няма приятелска или роднинска връзка с апликанта, договорът за наем е сключен безвъзмездно”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № IST25008980V от 03.04.2025г.

С писмо рег. № М-9122/26.08.25г. (л. 67) зам. - председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция “Национална сигурност” – [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът не е била идентифицирана като заплаха за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма издадени писмени документи.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-75365/21.08.2025г. е предоставено заверено копие на становище на група “Миграция” при СДВР - с рег. № 292р-13448/08.05.2025г. В него е посочено, че на 24.04.2025 г. от служители на група „Миграция“ към ОДМВР К. е извършена проверка на заявления от чуждия гражданин адрес на пребиваване: [населено място], [улица] № 7, при която е установено лицето Н. Ю. М. - собственик на жилището, който е попълнил въпросник относно целта и условията на заявеното пребиваване от чуждия гражданин. Посоченото жилище представлява триетажна къща с 9 стаи, годни за обитаване. За извършената проверка с изготвен констативен протокол с рег. № 292р-12123/25.04.2025 г. по описа на ОДМВР - К.. Във въпросника Н. Ю. М. заявява, че познава Р. Е., с която имат сключен безвъзмезден договор за наем. Чуждият гражданин има ключ за жилището. Пенсионер е в Република Турция. Целта на визата е чуждият гражданин да развива бизнес в страната, но домакинът не знае дали Р. Е. ще се установи в България. На 25.04.2025 г., служители на група „Миграция“ при ОДМВР - К. са провели телефонен разговор с Н. Ю. М., в който той е заявил, че няма приятелска или роднинска връзка с Р. Е., която се свързала с него, чрез съпруга си, който също има сключен договор за наем с него. Направен е извод, че между домакина и чуждия гражданин няма приятелска или роднинска връзка и въпреки това са сключили договор за наем за жилището , който е

безвъзмезден, поради което възникват основателни съмнения, че апликантът ще се установи на адреса и че договарът за наем е фиктивен и е сключен с цел формално изпълнение на изискванията на закона и е направено предложение, на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ за отказ да бъде издадена виза по реда на чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ за турската гражданка.

С писмо УРИ: 292000-16100/29.09.20-25г. от ОДВМР - К. са изпратени заверени копия на протокол УРИ: 292р-12123/25.04.2025г. за проведения телефонен разговор със собственика на имота; констативен протокол с рег. № 292р-12123/25.04.2025г. за извършената проверка на адреса и попълнения от Н. М. въпросник.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена чрез МВнР на 18.07.2025г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 04.07.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, видно от текста на жалбата пред съда. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025г. на генералния консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Оспореният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от

АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D", като в жалбата е посочено, че апликантът кандидатствал за виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ - като чужд гражданин, който е придобил право на пенсия, съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. Това се потвърждава и от приложенияте към заявлението документи. В заявлението за издаване на виза е отбелязано като цел на пътуването "друго", като не е посочена каква, въпреки указанието да се посочи. Не е отбелязана и възможността "Пенсионер". В т. 29 от заявлението като настоящия професия е изписано "Пенсионер". В приложения по делото въпросник, попълнен от Н. Ю. М. наемодателят на жалбоподателката е посочено, че целта на пребиваването на турската гражданка в страната е собствен бизнес, който развиват България - с логистика и карго. От отговорите във въпросника става ясно, че жалбоподателката иска да живее със семейството си и има съпруг, докато в заявлението за виза е посочено, че е разведена.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му. Не е ограничено правото на защита на оспорващия, който е разбрал и е запознат с мотивите за постановения отказ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът не е мотивиран. Отказът е мотивиран с резултатите от извършената от група "Миграция" при ОДМВР - К. проверки, при които е установено, че собственикът на имота, предоставен за ползване съгласно представения договор за безвъзмездно предоставяне на недвижим имот, не познава турската гражданка и няма приятелска или роднинска връзка с нея.

В случая в мотивите на обжалвания отказ административният орган се позовава на резултатите от извършената проверка и направените справки, обективирани в становище на група "Миграция" при СДВР - с рег. № 292р-13448/08.05.2025г; протокол УРИ: 292р-12123/25.04.2025г. за проведения телефонен разговор със собственика на имота; констативен протокол с рег. № 292р-12123/25.04.2025г. за извършената проверка на адреса и попълнения от Н. М. въпросник.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановения в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на дирекция "Миграция", каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. В оспорения отказ за издаване на виза е посочено като правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, – чужденецът не е успял да докаже достоверно целта и условията за заявеното пребиваване. От установените в извършените от Дирекция “Миграция” проверки и справки се установява, че сключеният договор за ползване на имот е безвъзмезден, а жалбоподателката няма близка или роднинска връзка със собственика, което води до извод, че представения договор е фиктивен. Освен това, от представените по делото доказателства се установява противоречие в целта на исканата виза. В заявлението за издаване на виза конкретна цел на пътуването не е посочена, липсва отбелязване в графа “пенсионер”, а във въпросника, попълнен от г-н М. е посочено, че целта на пребиваването е бизнес. При преценка на доказателствата в тяхната съвкупност следва извод, че целта на исканата виза е останал недоказан.

Административният орган е формирал извод за наличие на цитираната предпоставка за отказ въз основа на установеното при извършените справки и проверки. Изготвените справки и писма от група “Миграция” при ОДМВР - К. представляват официални документи, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в тях данни. В хода на настоящето съдебно производство те не са оспорени от жалбоподателя, поради което съдът е длъжен да приеме за доказани фактите отразени в тях.

При така установеното противоречие, относно целта на пътуването на жалбоподателя законосъобразен е изводът на административния орган за наличие на основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни казуси - Решение № 2280 от 06.03.2025г. По адм.д. № 8436/20204г.; Решение № 2020 от 27.02.2025г. По адм.д. № 8077/2024г. и др.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото семейството на жалбоподателката живее в Република Турция. Не е установено тя да има сключен брак с лице, живеещо на територията на Република България. Напротив, в заявлението за виза е отбелязала, че е разведена и има две деца, турски граждани, живеещи в [населено място], Република Турция.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, такова не следва да бъде присъждано.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. П./ Е. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданка на Република Турция, против отказ за издаване на виза D, издаден на 04.07.2025 по заявление № IST25008980V, подадено на

03.04.2025г, постановен от А. З., съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: